

POUTNÍK

SVATOANTONÍNSKÝ

Ročník 15

Občasník Matice svatoantonínské

č. 46

Vydává výbor Matice svatoantonínské pro vnitřní potřebu svých členů a dobrodinců kaple sv. Antonína nad Blatnicí.

Foto: Miroslav Pospíšil

DUCHOVNÍ SLOVO

Dušíčková pouť na Blatnické hoře 26.10.2013

P. Vít Hlavica, farář Kroměříž

Foto: Lenka Fojtíková

Můj farník pochází z jedné protestantské církve, ovšem na VŠ konvertoval ke katolictví. Bydlí blízko hřbitova. Vzpomněl, že se právě na „Dušíčky“ u nich doma nejlépe poznalo, kdo byl katolík a kdo ne.

V jeho původní církvi se nemodlí za zemřelé. Nevěří, že by existoval očistec. Zemřelý je buď v nebi, nebo v pekle. Ať tak či onak, je zbytečné se u hrobů zemřelých modlit, zdobit hroby a zapalovat svíce. Proto o Dušíčkách půlka hřbitova zářila a půlka tonula ve tmě.

Jsem rád, že k naší víře patří modlitba za zemřelé. Jsem vděčný za víru v to, že spolu s našimi zemřelými tvoříme jedno společenství.

V knize Makabejské jsme četli o události, kdy během války udělali vojáci ohromnou sbírku,

kterou obětovali za své blízké zemřelé. Záleželo jim na tom, aby nepřišli o šťastnou věčnost.

Sv. Pavel nám zase připomíná, že Bůh neváhal ztratit svého jediného Syna, jen aby nás ubohé zachránil, naši duši a tělo. Ježíš obětoval svůj život za všechny – za ty, jež kdy žili na zemi, a také za ty, kteří tady jednou budou žít.

Nedávno mě zasáhla zkušenost jednoho českého kněze: v květnu onemocněl leukémií. Samozřejmě se ptal „proč?“. V září dokončil léčbu a teď čeká, co bude dál. Knězem je krátce, ale už nabyl jistou zkušenost. Říkal, že se celé dva roky ve své farnosti snažil přesvědčit věřící, aby se modlili opravdově, aby modlitbu brali vážně. Samozřejmě se celé dva roky nic nezměnilo, s nikým jeho slova ani nehnula. A teď ta jeho zkušenost: když onemocněl, začali se lidé modlit. Ne jen v kostele, ale scházeli se a schází dál po domech a modlí se za něho a i za jiné. Tam, kde byly jeho schopnosti krátké, to najednou zařídil Bůh sám, byť skrze trpkou zkušenost nemoci.

Kněz nepřesvědčí farníky a farníci zase kněze. Přesto patří k sobě a Pán Ježíš, pokud ho pustíme do našeho společenství, může udělat zázrak se všemi.

Stejně tvoříme společenství i s našimi zemřelými. My můžeme pomáhat jim a

oni nám, pokud necháme Krista konat zázraky. Jestli mohu mluvit s Kristem, který je u Otce, na věčnosti, pak mohu mluvit i s těmi, jež ho už viděli tváří v tvář. Tvoříme společenství – my s nimi a oni s námi, a to díky vzkříšenému Kristu. On nemá problém s časem nebo prostorem.

Poděření touto vírou snad dokážeme pochopit, jak velmi důležitá je pro křesťana úcta k zesnulým. Jak velký skutek lásky se skrývá ve zbožném loučení s našimi zemřelými. Ale hlavně: jak potřebné je pro naše zemřelé udělat to nejdůležitější – a tím je modlitba za ně, především pak oběť mše sv. a sv. přijímání.

Jednou jsem viděl interview s Matkou Terezou. Novinář se jí ptal, zda jí nevadí, když jí stále někdo fotí a natáčí. A ona odpověděla: „*Vůbec ne. Víte, já mám s Pánem Bohem takovou dohodu. Co jedna fotka, to jedna zachráněná duše v očistci.*“

Když jsem nad tím uvažoval, řekl jsem si: „*Docela si troufá... to snad může říci jen skutečně svatý člověk.*“

V minulém století žil sv. P. Pio. Tomuto řeholníkovi psala spousta lidí, prosících o modlitbu. On dělal skutečně prokazatelné zázraky. Ptám se: proč se ti lidé sami nemodlili o uzdravení, polepšení...?

Oni se modlili, avšak bylo to málo. Když se na jejich úmysl pomodlil P. Pio, staly se zázraky. Jak to? Protože on byl svatý!

Míra vyslyšení našich proseb u Boha záleží na míře naší svatosti. Konečně jsem pochopil, proč církev vyzývá věřící, aby pro získání plnomocných odpustků vykonali sv. zpověď, sv. přijímání a modlitbu.

Když se upřímně vyzpovídám, rozejdu se s hříchem i se zalíbením v něm, přijmu Eucharistii – jsem ve stavu milosti posvěcující a v tomto stavu mou prosbu Bůh neodmítne...

V úterý 29. října 2013 zemřel po dlouhé nemoci ve věku 83let obětavý člen Matice svatoantonínské pan **ing. Antonín Malůšek** z Ostrožské Lhoty, velký ctitel sv. Antonína a Služebníka Božího P. Antonína Šuránka. Zádušní mše svatá byla obětována v pondělí 4. listopadu v kostele sv. Jakuba v Ostrožské Lhotě. Po mši svaté byly jeho tělesné pozůstatky uloženy do rodinného hrobu na místním hřbitově.

Pane, nebuď mu soudcem, ale Spasitelem.

Všechno vlož tiše do věčných rukou Božích, štěstí i bolest, začátek i konec

Zemřelí členové Matice svatoantonínské
za období od 25. října 2012 do 25. října 2013

Blatnice	František Bogar Ludmila Trněná
Blatnička	František Vyskočil Antonie Marková Anastazie Sidonová
Dolní Němčí	Ludmila Baroňová Antonín Daniček Marie Stojaspalová Anna Umlaufová
Hroznová Lhota	Anežka Nekarďová Anna Větríčková
Kuželov	Marie Mičková
Míkovice	Anežka Malá Anna Krajčířiková Drahomíra Kryšková Marie Pitnerová
Moravský Písek	Anna Zelená
Ostrožská Lhota	Antonín Malúšek
Ostrožská Nová Ves	Marie Macková
Radějov	Marie Kotková
Strážnice	Marie Pavková
Vlčnov	Rostislav Vlček Anna Zemková
Zarazice	Jenovefa Řičicová

Ve svých modlitbách vzpomeňme na naše zemřelé kněze
P. Antonína Dominika a P. Miroslava Bachana

***Odpočinití věčné dej jim Pane a světlo věčné ať jim svítí.
Ať odpočívají v pokoji***

Kázání - pouť Matice svatoantonínské

P. Libor Všetula, SDB

Přátelé, byl jsem na Antonínku už mnohokrát a mám toto místo moc rád, protože pocházím z nedalekých Vnorov. Když jsem si nedávno dost lámal hlavu tím, co by mělo zaznít na této pouti (protože nejsem žádný poutní kazatel), napadlo mě, že by mohlo být užitečné, kdybych mluvil právě o poutních místech. Protože jsme na svatoantonínském poutním místě a vlastně i práce celé Matice svatoantonínské se kolem tohoto poutního místa točí.

Asi před rokem touto dobou jsem v Portugalsku začínal 350 kilometrovou pěší pouť do Santiaga de Compostela. V té době jsem toho moc nevěděl ani o poutích, ani o poutních místech a vlastně jsem ani v podstatě nevěděl, proč tam jdu. Až když jsem se z poutě vrátil, zjistil jsem, že mi změnila život. Pak také pout' z Antonínku na Hostýn, kterou jsem absolvoval na podzim a také dnešní biblická čtení, to vše mi dalo látku pro těchto pár slov. Rád bych vlastně řekl tři charakteristiky, které by mělo mít dobré poutní místo.

První čtení: Šalamoun se modlí takto: " „Vyslyš, Hospodine i cizince, který není z tvého izraelského lidu, jestliže přijde z daleké země prosit do tohoto domu kvůli tvému jménu." Skvělá charakteristika poutního místa. Jsou to "domy", kam kdokoliv bez ohledu na svoji víru, národnost či řeč může přijít a prosit Hospodina. Asi máte tu zkušenost, že také sem na Antonínek přichází mnoho "cizinců", kteří nepochází z farností okolo nebo dokonce ani z naší země. A je téměř jisté, že bez takových otevřených poutních míst by neměli odkud Hospodina prosit. Protože farní kostely nastavují "cizincům" příliš vysoký práh přístupu. 1. Poutní místa jsou otevřená pro všechny.

Pokračujme dál: Ani si nedokážeme představit, kolik lidí, ať už našich předků anebo úplných cizinců sem na toto místo za těch téměř 350 let přišlo. A to je druhá věc, proč jsou důležitá poutní místa. Protože se můžeme připojit k tomu proudu našich předků, kteří sem přicházeli a svěřovali Bohu své starosti. A zvláště v dnešní době si říkám, že už nám toho moc nezbylo, co bychom mohli dělat stejně jako oni. Způsob života je jiný, životní podmínky jsou jiné, i vesnice se změnila. Ale poutní místa, evangelium, které je zde hlásáno a Bůh, který je tady uctíván, to zůstává stejné. A o tomto jsme slyšeli ve druhém čtení: Hlásá-li vám kdo evangelium odchylně od toho, které jste přijali, buď proklet! Poutní místa jsou nositelem kontinuity a tradice.

A ještě třetí věc mám na srdci. Když jsem uvažoval nad dnešním evangeliem, přišlo mi, že zhruba to, co se tam děje v nás, může způsobovat návštěva poutního místa.

Za Ježíšem přicházejí vážení Židé a říkají mu, že jeden vojenský důstojník (setník), který postavil židům synagogu, si zaslouží, aby mu Ježíš vyhověl a uzdravil jeho služebníka. Na druhou stranu posílá právě tento setník k Ježíšovi své přátele, kteří mu vzkazují, že si nezaslouží, aby k němu Ježíš vůbec přišel. A právě toto vědomí toho, že uzdravení je pouze Boží zásluha a ne lidská, vede nakonec k tomu, že je služebník uzdraven.

A říkám si, že na poutní místa směřuje mnoho lidí právě proto, aby prosili za různé potřeby své i druhých lidí. Lidská zkušenost praví, že mnohdy nejsou vyslyšeni. A možná je to také proto, abychom si uvědomili, že ani pouť, ani krásně postavená poutní místa, a ani množství různých pobožností nám nezíská přízeň u Hospodina. Poutě, pobožnosti a poutní místa jsou pouze k tomu, aby nás přiváděly k Pánu Bohu a umožnily nám přijímat tu životní realitu tak, jak je a jak Pán Bůh dá. A dokud bude toto poutní místo sloužit právě k tomuto účelu - aby byli lidé přiváděni blíž k Pánu Bohu a nestane se realizací nějakých lidských ambicí, pak má toto místo i vaše činnost obrovský význam.

Dnes jsem se vám tedy snažil říci již zmíněné tři věci:

- 1) Poutní místo musí být otevřené pro všechny
- 2) Poutní místo je nositelem kontinuity a tradice našich předků
- 3) Hlavním smyslem poutního místa je přivádět lidi k Pánu Bohu. Dokud to tak bude, má poutní místo právo na svou existenci.

A je tu i čtvrtá věc, neméně důležitá: Děkuji vám všem, kteří se jakkoliv o toto poutní místo staráte, protože děláte moc důležitou práci.

Ocenění pro tři členky Matice svatoantonínské

Matice svatoantonínská po mši svaté na Hlavní pouti již tradičně předává ocenění, které nese název - Bílá růže služebníka Božího P Antonína Šuránka. Letos toto ocenění získala **paní Ludmila Mikulčíková z Vacenovic, paní Anastázie Minaříková z Blatničky a paní Jiřina Ktyštofová z Vlčnova.. Všechny pracují jako důvěrnice Matice svatoantonínské ve svých farnostech od obnovení její činnosti v dubnu 1997. Ocenění získaly za obětavou práci pro poutní místo svatý Antonínek a za uchování odkazu svatého Antonína.'**

Když jsem si po mši svaté s oběma ženami povídal, vyprávěly především o svém silném vztahu k Antonínku a vděčnosti za to, že získaly takové ocenění. Paní Mikulčíková z Vacenovic vzpomněla na svou matku, díky které získala k našemu poutnímu místu celoživotní lásku. „Moja mamička byly veliká ctitelka svatého Antonínka, "začala paní Ludmila Mikulčíková své vzpomínání

a popisovala, jak jako roční dítě umírala na zápal plic. „Utěkaj pro tatíčka, Liduška nám umírá," říkala tehdy její maminka své sestře a v zoufalosti klekla k soše svatého Antonína. „Slibuju ti, že budu Lidušku každý rok nosit na zádech ke svatému Antonínku, dyž ně ju zachrániš," prosila jej. Její dcera nakonec nemoc překonala a její maminka svůj slib dodržela. Každý rok vodila svou dceru k Antonínku, ve čtyři ráno šly pěšky na vlak a pozdě večer se vracely. „Mamička sú už 46 roků v hrobě, ale já jejich slib pořád dodržuju a chodím sem na svatý Antonínek," dodala paní Mikulčíková, která jako důvěrnice mimo jiné sbírá peníze pro potřeby Antonínka. Patří jí obrovské poděkování! Stejně poděkování patří paní Minaříkové z Blatničky. Jak mi pověděla, svou práci dělá ráda, ale už má v plánu předat ji své nástupkyni. „Už toho chcu nechat, mám kolem sebe mladé, kteří mně to usnadňují," povídala a dodala, že ji ocenění moc potěšilo.

Paní Kryštofová se pro nemoc pouti nezúčastnila, ocenění jí odevzdala předsedkyně Matice ráno před hlavní poutí.

Radek Bartoníček

PUTOVÁNÍ S DOBROU VŮLÍ

Co je cílem pouti? Místopisně dorazit na posvátné místo prosáklé a poznamenané modlitbami generací. Ale také úspěšit se prachem cesty, očistit duši, otevřít srdce. Přinést oběť. Méně myslet na sebe, více myslet na ostatní, ještě více se snažit vnímat Boží přítomnost.

Dny lidí dobré vůle, jedenáctisté padesáté výročí, posvátný Velehrad. Jakou větší výzvu k putování lze očekávat? Díky a úmyslů by každý mohl najít přehršel. Nebrání-li se. K tomu je třeba troška nutné sebekázně při plánování svého času a špetka odvahy pro překonání jistého nepohodlí.

To všechno oslovilo jedenatřicetihlavou skupinu členů a příznivců Matice svatoantonínské. Jelikož cílem pouti bývá konkrétní svatostánek, k těm nejvýznamnějším se budují poutní stezky. Cestu po té nejnovější ze Svatého Antonínka na Velehrad absolvovalo 4. července LP 2013 výše zmíněné společenství, jehož základ tvořila skupina z Ostrožské Lhoty, zvyklá za posledních pět let poměrně intenzivně putovat všemi směry. Chybět samozřejmě také nemohla, v roli hlavní organizátorky, předsedkyně naší Matice paní Marie Špirudová, jako reprezentantka Kozojídek a s ní další dobré duše z Veselí nad Moravou, Blatnice, Velké nad Veličkou, Uherského Ostrohu, Hrubé Vrbky až po pana Eduarda ze Sobotiště pri Senici. Obzvláště povzbuzující je, že se

tentokrát k prověřenému jádru nově přidaly další mladé maminky i se svými ratolestmi včetně půl druhého roku „starého“ Tomáška, jako nejmladšího narozeného putujícího. Tím bylo též prověřeno, jako vzor pro další, že zmíněnou poutní cestu je možné absolvovat i s dětským kočárkem. Jsou to dnes dobře konstruované stroje. Obdivuhodnější je ale jistě přístup obětavých maminek! Jaksi samozřejmě s námi putovala, s podporou svého pořád ještě čerstvého manžela, i maminka nastávající, užívající si pozeňnaného stavu poprvé. Vždyť Liduška i Mirek patří stabilně do naší putující party. A jejich prosba a úmysl jsou nabíledni. Ne méně uznání zaslouží i ti o chvílku dříve narození. Tentokrát se na pouť vydaly i dvě dámy a jeden poutník ve věku 64 – 66 let. Dědictví otců a matek zachovej nám Pane.

Při pouti, jsme-li připraveni, cítíme Boží blízkost. Setkáváme se ale pokaždě též s mnohými upřímnými projevy pomoci a sympatií od bližních. Za přípravu a organizaci je tedy třeba poděkovat hlavně Alce Skřenkové a tradičně Mirkovi a Elišce Pospíšilovým, vedle už zmíněné obětavé předsedkyně naší Matice. V neposlední řadě též sympatickému mladému knězi P.Václavu Fojtíkovi, který putoval s námi. Za azyl při občerstvování ve Starém Městě panu Josefu Budařovi, za příkladnou péči jeho dceři Janě, za půjčení doprovodného auta Jiřímu podnikateli, za jeho obsluhu Jiřímu kostelníkovi. A mnoha dalším nejmenovaným.

I když poutě nejsou o výkonech měřených kilometry nebo zásluhách dle počtu účastí, jistě úctu a obdiv zaslouží aktivita sesterských Matic - svatohostýnské, svatokopecké i velehradské. Díky ní po vícedenním putování na Velehrad dorazilo a s námi se do společného procesí spojilo dalších více než dvě stě putujících. Samozřejmě v čele s Poutníkem Janem – Mons. Peňázem. Vedle sdělování spousty informací cestou byl dán samozřejmě i prostor pro tichou modlitbu a rozjímání, dvakrát společný růženec v klidu kunovského lesa a podél křížové cesty před Velehradem. Společná čtvrtční mše svatá za vozičkáře i poutníky a jejich úmysly, večerní koncert lidí dobré vůle se symfoniky ze Zlína a nepostradatelným Hradišťanem, páteční slavná výroční mše svatá a spousta setkání se spřízněnými dušemi.

Takové pro nás byly letošní velehradské Dny lidí dobré vůle. Ozvláštěné připomínkou zásadní dějinné události z doby vzdálené jeden tisíc jedno sto a ještě padesát roků. Z doby, ze které téměř všechny ostatní události jsou dávno překryty. Události, vzbuzující ohromný pocit sounáležitosti s nepřebernými generacemi předcházejícími i přicházejícími. Vzpomínkou na působení Konstantina a Metoděje, kteří vedeni Duchem Svatým zanechali odkaz dotýkající se každého z nás. Díky Bohu.

Sami jsme však lidé chybující. Při tak velkém sročení lidu vznikají zákonitě tlaky na trpělivost a psychickou odolnost. Nepodařilo-li se ve výjimečných případech, navzdory celkově velmi vstřícné atmosféře, vše vyřešit optimálně, nemusíme zoufat. Byť se nic dramatického nestalo a nad ony výjimečné nersrovnalosti by bylo možné se povznést a lehce je zasunout, lze si za ně udělit pokání a tím je přetavit z pocitu rozpačitého na opačný. A při první vhodné příležitosti vyrazit s dalšími kajícíky na novou pouť. S ještě silnější dobrou vůlí.

Václav V. Hájek

Článeček od Markéty

Bylo krásné srpnové odpoledne. Všichni poutníci se sešli na Velehradě pod papežským křížem. Asi po půl hodině jsme vyšli. Cestou jsme se zastavovali u jednotlivých zastavení této Poutní cesty, přečetli jsme z vývěsky co nám místní kraj nabízí zajímavého, zaspívali jsme a šli zas o kus dál, až jsme skončili v cukrárně u Budařů. Mňam! Každý si dal něco na zub. Poté jsme šli do kostela v Ostrožské Lhotě a ztišili jsme se k závěrečné modlitbě. Po modlitbě pak už šel každý svou cestou (já spát) ... Škoda jen, že nešlo více dětí! Pouť se mi líbila a příště doufám půjdu zase!!

Foto: Miroslav Pavelka

Tato Děkovná pěší pouť z Velehradu na Sv. Antonínek se konala v sobotu 24. 8. 2013

Markéta Pavelková, 8. třída, Blatnice

Vážení členové Matice svatoantonínské, ctitelé sv. Antonína a P. Šuránka, milí poutníci.

S potěšením jsem přijal nabídku se v následujících řádcích představit a současně se s vámi podělit o zážitky a postřehy z dění na Svatém Antonínku.

Nepochybuji o tom, že stejně jako já, máte v živé paměti spoustu duchovních a kulturních zážitků z Děkovné pouti dožínkové, která se konala 25. srpna letošního roku. Velmi intenzivně jsem vnímal úžasnou atmosféru, zbožnost, přehlídku nádherných krojů, snad ze všech obcí Moravského Slovácka a také odjinud. K významu této pouti určitě přispěla také přítomnost Mons. Miloslava kardinála Vlka. Moc jsem byl potěšen hojnou účastí krojované mládeže, za což vám, rodičům i prarodičům, patří veliké Pán Bůh zaplat'.

Nyní mi prosím dovolu, abych všem poutníkům představil dvojici mužů, kteří se pouti zúčastnili a možná budili pozornost. Byli oděni v nezvyklých uniformách, neobvyklých kloboucích a zelených sametových dlouhých pláštích, zvaných pluviály, s límcí z liščí kožešiny. Jsme členy Řádu sv. Huberta (ŘsH) a také členy Matice svatoantonínské. Spolubratra v ŘsH Jana Škopíka, rodáka a stále bydlicího v nedaleké Louce, mnozí z vás znáte. Já bydlím v Praze.

Dovolte prosím, abych vám krátce představil řád, jehož jsme členy. Řád svatého Huberta (ŘsH) je řád světský a myslivecký, který sdružuje myslivce vyznávající křesťanské hodnoty života a jsou pod slibem plnit stanovy Řádu sv. Huberta. Hlásíme se k odkazu a ideálům zakladatele Řádu, Františka Antonína hraběte Šporka, jako je přátelství, láska k bližnímu, šlechtnost ducha, myslivecká etika, respektování a propagace mysliveckých tradic a zvyklostí, dobročinnost a v neposlední řadě také úcta ke Stvořiteli světa a jeho dílu. Řád byl založen 3. listopadu v roce 1695.

Rodové kořeny mám ve vašem kraji. Předkové pocházeli z nedalekého Strání, kde se narodil také můj tatínek. Dědeček, jako ruský legionář, po návratu z ruské fronty v r. 1920 se následující rok 1921 s rodinou odstěhoval, ještě s několika Straňáky a Moravskými Slováky z jiných obcí v okolí, na jižní Slovensko do vznikající obce Šrobárová v okrese Komárno, kterou společně postupně budovali.

Poutní místo Svatý Antonínek chovali rodiče ve velké úctě a několikrát v minulosti, před desítkami let, jako chlapec jsem už toto poutní místo navštívil a oběma rodičům děkuji za velkou a zbožnou úctu k němu.

Do Strání a okolí se občas vracím se svou rodinou a pokud nám to časově vyjde, zúčastňujeme se tamějších kulturních akcí.

Na důkaz mého vztahu k Moravskému Slovácku a jeho folkloru jsem v Praze

členem Slováckého krúžku, který je nejstarší národopisným spolkem v Praze, kde se scházíme každý měsíc na tzv. besedách a jiných kulturních akcích.

V nedaleké obci Louka, kde bydlí můj řádový spolubratr Jan Škopík, pořádají tamější myslivci již tradičně na podzim Svatohubertské mše svaté v kostele Panny Marie Růžencové s účastí členů Řádu sv. Huberta.

Milí poutníci, členové Matice svatoantonínské, přeji vám hodně Božího požehnání s přáním, abychom se za rok ve zdraví setkali opět na Děkovné pouti dožínkové u Svatého Antonínka.

S úctou

Václav František R e ě á k

V Praze dne 22. září 2013

OZNAMY MATICE

1. Blahopřání

16. června 2013 oslavila naše členka paní Marie Bílková z Veselí nad Moravou krásné životní jubileum – 100let svého života.

Do dalších let přejeme dobré zdraví, stálou Boží ochranu a pomoc na přímluvu Panny Marie, sv. Antonína a Služebníka Božího P. Antonína Šuránka.

2. Exercicie

V týdnu od 9. do 14. června se konaly na Sv. Antonínku exercicie vedené P. Eliasem Vellou- knězem z Malty na téma Vnitřní uzdravení. Na samotné exercicie se zaregistrovalo kolem dvou stovek lidí z celé republiky. Domácí a lidé z blízkého okolí pak docházeli podle

Foto: Lenka Fojtíková

možností na jednotlivé přednášky, adorace a mše svaté.

Naplnila se tak aspoň z části vize P. A. Šuránka, aby zde františkáni konali exercicie. Určitě netušil, že se zde uskuteční prostřednictvím kněze z Malty - františkána.

Foto: Lenka Fojtíková

3. Domácí pouť

I letos na svátek sv. Antonína připutovaly na Blatnickou horu tisíce poutníků, aby oslavili svátek našeho patrona sv. Antonína Paduánského. U oltáře se sešlo mnoho kněží, kázal P. Elias Vella.

4. Hlavní svatoantonínská pouť

Poutní mše svatá, kterou celebroidl spirituál Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži P. Pavel Stuzka, se zúčastnilo tisíce lidí. Mohlo být přítomno až deset tisíc poutníků. Kazatelem byl opět P. Elias Vella, mši svatou obohatili zpěvem studenti z Kroměříže. Poutní program pokračoval i v odpoledních hodinách. Od 14 hod. byla v kapli adorace a svátostné požehnání. Potom, po krátké přednášce, se s přítomnými poutníky rozloučil P. Vella. Následovalo šermířské vystoupení studentů Arcibiskupského gymnázia z Kroměříže. Dalším bodem programu bylo divadelní představení Cyril a Metoděj, které předvedly děti ze Strážnice. Počasí přálo a tak se poutníci po krásně prožitém dnu rozcházeli do svých domovů.

Děti ze Strážnice Foto: Vladimír Pokorný

5. Poutní zájezd

Druhou srpnovou sobotu se uskutečnil, tak jako každý rok, poutní a poznávací zájezd členů i nečlenů Matice svatoantonínské, tentokrát do slovenské Nitry. Věnovali se nám tamější piaristé, kteří nám ukázali nejen jejich klášter, mariánský kostel a část budovy piaristického gymnázia, ale i město a jeho památky, vše podle připraveného programu.

Foto: Pavel Můčka

Foto Pavel Můčka

Nitra, pohled na piaristický kostel

6. Děková pouť dožínková

Počasí poutníkům tentokrát nepřálo. Ranní mrholení přešlo při slavení mše svaté panem kardinálem Vlkem ve vytrvalý déšť. Po mši svaté se vyjasnilo a ti, co to nevzdali, se zúčastnili po svátostném požehnání muzikálu o Pavlovi z Tarsu v podání ochotnického divadla Spojené farnosti.

Foto: Lukáš Baron

6. Drakiáda

V nedělním odpoledni 10. října se sešlo na Blatnické hoře sedm set dětí a dospělých z jedenatřiceti obcí. Na padesát mladých lidí připravilo ve spolupráci s Maticí svatoantonínskou devět stanovišť se spoustou her a zábavy.

Kromě toho si děti i dospělí pouštěli po celém kopci draky. Vý-
těžek z dobrovol-
ných příspěvků,
sedm tisíc korun,
byl věnován Dětskému domovu
v Uherském
Ostrohu.

Za organizátory
všem dárcům
poděkovala Alžběta Baroňová z Hluku.

Foto: Lukáš Baroň

Foto: Lenka Fojtíková

Foto: Lukáš Baroň

7. Divadelní představení v Dolním Němčí

Zraněný Pastýř – české provedení italské hry na motivy francouzského autora Daniela Ange shlédli věřící v nedělní podvečer v kostele v Dolním Němčí. Díky divadelnímu ochotnickému souboru farnosti Brno - Lesná, který přijel na pozvání výboru Matice svatoantonínské, prožili diváci nádherné okamžiky. Velký dík za přijetí souboru a celou organizaci k uvedení hry patří místnímu panu faráři P. Petru Hofírkovi a v nemalé míře důvěrnici Matice paní Boženě Cmolové.

8. Postní duchovní obnova

v roce 2014 již tradičně na Velehradě, v poutním domě Stojanov. Duchovní obnovu povede P. Josef Čunek, jezuita z Prahy. Začátek v pátek 14. března 2014 v 18. 00 hod., ukončení v neděli 16. března obědem.

Strava a ubytování na celý pobyt:

jednolůžkový pokoj	900,-Kč
dvoulůžkový pokoj	840,-Kč
jednolůžkový pokoj s příslušenstvím	1060,-Kč
dvoulůžkový pokoj s příslušenstvím	960,-Kč

Zájemci se mohou nahlásit sami, nebo prostřednictvím svých důvěrníků na tyto adresy:

Marie Špirudová, Kozojídky 122, tel. 518 327 436, mob. 739 617 124

ŘK duchovní správa Stojanov, Velehrad, tel. 572 571 420

*Požehnanou adventní dobu,
radost z příchodu Boží lásky
ať pocítí vaše duše i srdce,
Boží pokoj a požehnání
ať vás provází
v novém roce 2014.*

Vychází jako občasník .
O církevní schválení bylo požádáno 25. 11. 2002.

Redakční rada: Anna Budinská, Strážnice
Jana Cábová, Strážnice
Marie Špirudová Kozojídky

Příspěvky, návrhy a připomínky zasílejte na adresu:
Anna Budinská, Nová 610, 696 62 Strážnice, Marie Špirudová, Kozojídky 122
E-mail: maticesvatoantoninska@seznam.cz

Poutníka svatoantonínského pro svou potřebu vydává a rozšiřuje
Maticе svatoantonínská
Tisk : Tiskárna Sukupovi, Strážnice, tel./fax: 518 334 153, e-mail: tisk@tisk-sukupovi.cz

Z POUTÍ NA BLATNICKÉ HOŘE

Foto: Lenka Fojtíková

Foto: Lenka Fojtíková

Foto: Miroslav Pavelka

Z POUTÍ NA BLATNICKÉ HOŘE

Foto: Miroslav Pospíšil

Foto: Lukáš Baroň

Foto: Lukáš Baroň